

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/136/2020
Identifikačné číslo spisu:	5316201529
Dátum vydania rozhodnutia:	22.07.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:5316201529.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: TIMEA, s. r. o., IČO: 36 396 117, so sídlom v Olešnej 701, 023 52 zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Čadca, Mierová 1725, proti žalovaným: 1/ G.. U. W., bývajúcemu v X. XXX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou VARMUS s. r. o., IČO: 36 863 203, so sídlom v Čadci, Palárikova 83, 2a/ Q. Š., H. L., bývajúcej v X. XX, 11/ Slovenskému pozemkovému fondu, IČO: 17 335 345, so sídlom v Bratislave, Búdková 36, zastupujúcemu neznámych vlastníkov: N. F. O., U. Š. (Ž.. P. L.), T. Š. P., H. L., B. O. P.O., H. I., G. F. P. (Ž.. P. C.), C. F., Y. Š., H. Q., U. M. (Ž.. P. S.), U. P. O. (Ž.. Y. X.Á.), U. D. L. (Ž.. P. Q.), Ľ. O. P. (Ž.. B. W.), U. L. Š., N. L. Š., Š. L. Š., H. L., H. J., C. F. O., Y. Q., P. L., U. P. Š., U. F. P., U. L., o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 5C/44/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 9. októbra 2019 sp. zn. 7Co/159/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 9. októbra 2019 sp. zn. 7Co/159/2019 a rozsudok Okresného súdu Čadca z 30. novembra 2017 č. k. 5C/44/2016-147 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Čadca na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. novembra 2017 č. k. 5C/44/2016-147 návrhy na prerušenie konania doručené súdu 21. septembra 2017 a 28. septembra 2017 zamietol (výrok I.), zamietol žalobu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva (výrok II.), a žalovaným 1/, 2a/ a 11/ priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

2. Súd prvej inštancie považoval návrhy na prerušenie konania za bezpredmetné, nakoľko v samotnej veci, nemal splnenú podmienku vecnej legitímácie (resp. podmienku núteného procesného spoločenstva všetkých podielových spoluvlastníkov) podľa § 78 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), z ktorého dôvodu zamietol v celom rozsahu aj žalobu vo veci samej.

3. Uviedol, že pôvodne označená žalovaná 3/ nemala procesnú subjektivitu, nebola spôsobilá byť účastníkom konania, nakoľko zomrela ešte pred začatím konania, a to 28. marca 2013. Z uvedeného

dôvodu súd konanie voči takto označenej žalovanej 3/ zastavil uznesením č. k. 5C/44/2016-104 zo 4. júla 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť. Notárka súdu oznámila, že pôvodne označená žalovaná 3/ po svojej smrti nezanechala žiadneho dediča, a preto jej pozemok resp. spoluvlastnícky podiel na ňom, prípadne štátu ako odúmrt', v správe SPF (Slovenského pozemkového fondu). Žalobca však nepožiadala, aby súd do konania na stranu žalovaných pripustil štát v zastúpení správcom - SPF, hoci išlo o konanie, kde museli byť stranami sporu všetci spoluvlastníci dotknutej nehnuteľnosti, ktorí potom v konaní mali vystupovať ako nerozdielni spoločníci (išlo o prípad tzv. núteného spoločenstva, kedy hmotnoprávna vecná legitímácia svedčila v spore viacerým subjektom). Keďže pôvodne označená žalovaná 3/ zomrela ešte pred podaním žaloby, nebola splnená podmienka účasti všetkých subjektov podľa § 78 ods. 1 CSP. Z týchto dôvodov súd pre nedostatok vecnej legitímácie podľa § 78 CSP žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP, keď žalovaní mali plný úspech v konaní, pričom súd nevezhliadol existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre postup podľa § 257 CSP.

4. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 9. októbra 2019 sp. zn. 7Co/159/2019 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti, v ktorej súd návrh na prerušenie konania z 28. septembra 2017 zamietol, a vo výrokoch II. a III. potvrdil. Súčasne konštatoval, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti, v ktorej súd návrh na prerušenie konania z 21. septembra 2017 zamietol, zostáva nedotknutý a žalovaným 1/, 2a/ a 11/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, pričom zdôraznil, že pokiaľ súd nemal splnenú podmienku účasti všetkých subjektov tvoriacich nútené spoločenstvo, nemohol rozhodnúť vo veci samej, a preto bolo nadbytočné zaoberať sa i dôvodnosťou návrhov na prerušenie konania. Poukázal na to, že v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva musia byť stranami sporu všetci spoluvlastníci nehnuteľnosti. Rozhodnutie súdu vydané len voči niektorým zo spoluvlastníkov by nemohlo byť účinné proti tým, ktorí neboli stranami konania (§ 78 CSP). V prípade podielového spoluvlastníctva obsahom spoluvlastníckeho právneho vzťahu sú práva a povinnosti, na ktorých sa spoluvlastníci podieľajú, pričom podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci. V konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je jeho predmetom vždy celá vec patriaca do tohto spoluvlastníctva a vyriešenie všetkých právnych vzťahov spoluvlastníkov. Ide tu o tzv. nútené nerozlučné procesné spoločenstvo spoluvlastníkov, lebo rozsudok sa musí vzťahovať na všetkých, aby bol pre nich záväzný (§ 228 CSP). V prípade, ak sa konania nezúčastnia všetci spoluvlastníci spoločnej veci, súd nemôže žalobe vyhovieť pre nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) vyplývajúcej z hmotného práva, konkrétne z ustanovenia § 142 Občianskeho zákonníka (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 24. januára 2003 sp. zn. MCdo/189/2002, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. MCdo/6/2003 uverejnený v časopise Zo súdnej praxe č. 50/2004, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.08.2009 sp. zn. 4Cdo/94/2008).

6. Odvolací súd uviedol, že pokiaľ išlo o pôvodne označenú žalovanú 3/, súd prvej inštancie správne postupoval, keď voči nej konanie zastavil, nakoľko v čase podania žaloby na súd, sa už jednalo o non subjekt. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že dedičské konanie po žalovanej 3/ doposiaľ nebolo skončené a zároveň v dedičskom konaní neboli zistení žiadni dedičia po tejto podielovej spoluvlastníčke, teda jej majetok pripadol štátu ako odúmrt', ktorý štát by v konaní zastupoval Slovenský pozemkový fond, odvolací súd poukázal na to, že hoci Slovenský pozemkový fond vystupoval v konaní ako zástupca neznámych vlastníkov (tam konkrétne uvedených), ako strana sporu však nebola označená samotná Slovenská republika v zastúpení Slovenského pozemkového fondu (ako právny nástupca pôvodnej žalovanej 3/). Preto ani odvolací súd nemal za splnenú podmienku označenia všetkých podielových spoluvlastníkov (ako sporových strán) v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k dotknutej nehnuteľnosti.

7. Navyše za stranu sporu nebol označený ani ďalší podielový spoluvlastník dotknutej nehnuteľnosti F. L., bývajúci v S. - X. P., A. P. XXX, ktorý bol na liste vlastníctva označený ako podielový spoluvlastník pod W. XX vo výške podielu 480/69548 s titulom nadobudnutia svojho spoluvlastníckeho

podielu - Notárska zápisnica č. NZ 1914/2017. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, ako vecne správny, potvrdil.

8. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, keď vo veci nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 369 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď ani v odvolacom konaní nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre postup podľa § 257 CSP.

9. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie z dôvodu podľa § § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Mala za to, že rozhodnutie odvolacieho (i prvoinštančného) súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Touto mala byť otázka, „či aj v prípade, že Slovenský pozemkový fond už v konaní vystupoval (bol označený) na strane žalovaných ako zástupca neznámych (spolu)vlastníkov, muselo byť opätovne požiadané o jeho (ďalší) vstup do konania, ako zástupcu a správcu majetku Slovenskej republiky (po pôvodne označenej žalovanej 3/)?“. Žalobkyňa mala za to, že takýto „ďalší“ vstup Slovenského pozemkového fondu do konania už potrebný nebol, nakoľko už v konaní vystupoval v pozícii žalovaného 11/. Uviedla, že v predmetnom spore vystupovali všetci podieloví spoluvlastníci zapísaní na LV č. XXXX, na ktorom je evidovaná dotknutá nehnuteľnosť, a teda podmienka núteného procesného spoločenstva všetkých podielových spoluvlastníkov splnená bola. Navyše v čase podania žaloby, žalobkyňa nemala vedomosť o tom, že pôvodne označená žalovaná 3/ je mŕtva (aj v súčasnosti je stále evidovaná na danom LV ako podielová spoluvlastníčka) a preto sa pri ustálení okruhu strán sporu na strane žalovaných, riadila výpisom z listu vlastníctva č. XXXX, ktorého údaje považovala za hodnoverné. Pokiaľ išlo o podielového spoluvlastníka F. L. (označeného na LV pod W. XX), aj tu v čase podania žaloby na jeho mieste bola na príslušnom LV zapísaná ako podielová spoluvlastníčka p. P. L.Á., ktorú ako neznámu vlastníčku zastupoval v konaní Slovenský pozemkový fond (a takto bola označená i v podanej žalobe). Žalobkyňa preto bola názoru, že odvolací súd i súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdili, keď žalobu zamietli z dôvodu, že žalobkyňa v konaní neoznačila všetkých podielových spoluvlastníkov dotknutej nehnuteľnosti (ako nerozlučných spoločníkov), hoci ich takto označila. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. K dovolaniu žalobkyne sa písomne vyjadril iba žalovaný 1/. Vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie žalobkyne odmietnuť altern. zamietnuť. Poukázal na to, že právna otázka, tak ako ju žalobkyňa nastolila, už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/192/2004 a 2Cdo/205/2009 zaoberajúce sa otázkou vecnej legitimácie sporových strán. Nakoľko v danej veci išlo o prípad tzv. núteného procesného spoločenstva, žalobkyňa mala v konaní označiť subjekt - dediča po pôvodne žalovanej 3/, ktorému pripadlo dedičstvo ako odúmrt'. Žalobkyňa však z dôvodu svojej procesnej pasivity zavinila fakt, že v nútenom spoločenstve neboli účastné všetky subjekty, ktoré v ňom účastné byť mali. Zodpovednosť za stanovenie okruhu subjektov mala žalobkyňa (táto nežiadala, aby súd - ohľadne spoluvlastníckeho podielu pôvodne označenej žalovanej 3/ - pripustil do konania štát v zastúpení správcom SPF). Žalobkyňa tak sama zavinila, že súdy museli jej žalobu zamietnuť.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné.

12. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

13. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia

právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

16. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a rozhodne o ňom. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok*, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

17. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1. 1. 1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovaně potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v *Bulletine Najvyššieho súdu ČSR* a vo *Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR* a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6Cdo/29/2017, prijatý ako judikát R 71/2018).

18. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

19. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú

otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

20. Žalobkyňa v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP vymedzila (procesno)právnu otázku „či aj v prípade, že Slovenský pozemkový fond už v konaní vystupoval (bol označený) na strane žalovaných ako zástupca neznámych, v žalobe označených, (spolu)vlastníkov, muselo byť opätovne požiadané o jeho (ďalší) vstup do konania, ako zástupcu (správcu majetku) Slovenskej republiky (ohľadne spoluvlastníckeho podielu po pôvodne označenej žalovanej 3/)?“. Žalobkyňa mala za to, že takýto „ďalší“ vstup Slovenského pozemkového fondu do konania na stranu žalovaných už potrebný nebol, nakoľko už v konaní vystupoval v pozícii pôvodného žalovaného 11/. Jeho ďalší vstup do konania (ako zástupcu štátu, ktorý nadobudol dedičstvo po neb. P. E. ako odúmrtí) preto potrebný nebol. Mala za to, že v predmetnom spore vystupovali všetci podielovní spoluvlastníci zapísaní na LV č. XXXX, na ktorom je evidovaná dotknutá nehnuteľnosť, a teda podmienka núteného procesného spoločenstva všetkých podielových spoluvlastníkov splnená bola.

21. V danom prípade z obsahu dovolania žalobkyne (§ 124 ods. 1 CSP) možno teda usudzovať, že ňou vymedzená právna otázka v podstate smerovala k tomu „či bola povinná (tak ako argumentoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí) v konaní označiť ako stranu sporu samostatne i Slovenskú republiku, v zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, ktorá sa stala jednou z podielových spoluvlastníkov dotknutej nehnuteľnosti titulom nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu odúmrtou po neb. pôvodnej podielovej spoluvlastníčke p. P. E. (a teda či mala mať samostatné postavenie strany sporu nezávislé od strany označenej ako žalovaný 11/), alebo či pre označenie tohto podielového spoluvlastníka (štátu) ako strany sporu postačovalo, aby žalobkyňa v rámci označenia pôvodného žalovaného 11/ doplnila údaj, že v danej veci Slovenský pozemkový fond okrem v žalobe označených nezistených podielových spoluvlastníkov zastupuje aj štát, ohľadom spoluvlastníckeho podielu, ktorý nadobudol ako odúmrtí po p. P. E. ?“. Inak povedané, „či bolo potrebné, opätovne navrhnúť vstup Slovenského pozemkového fondu do konania na stranu žalovaných (ako zástupcu Slovenskej republiky ohľadne spoluvlastníckeho podielu po neb. p. P. E.), ak Slovenský pozemkový fond už v konaní ako strana sporu označený bol, konkrétne ako žalovaný 11/, hoci zastupujúci, v žalobe označených, neznámych spoluvlastníkov dotknutej nehnuteľnosti?“.

22. Najvyšší súd, v dovolacom konaní pristúpil k riešeniu takto vymedzenej dovolacej otázky, nakoľko táto nebola doposiaľ dovolacím súdom vyriešená. Kým odvolací súd mal pri jej riešení za to, že žalobkyňa bola povinná (z dôvodu existencie tzv. núteného procesného spoločenstva všetkých podielových spoluvlastníkov) rozšíriť, resp. doplniť okruh pôvodne označených sporových strán o ďalší subjekt, a to Slovenskú republiku zastúpenú Slovenským pozemkovým fondom (ako nadobúdateľku spoluvlastníckeho podielu po pôvodnej žalovanej 3/ titulom odúmrtie), a keďže tak nespravila, stranami sporu sa nestali všetci podielovní spoluvlastníci dotknutej nehnuteľnosti, v dôsledku čoho bolo potrebné žalobu zamietnuť, žalobkyňa naopak tvrdila, že túto povinnosť nemala, keďže Slovenský pozemkový fond už bol za stranu sporu v konaní riadne označený (ako žalovaný 11/) a preto jeho ďalší vstup do konania už potrebný nebol.

23. Podľa § 34 ods. 3 vety druhej zákona SNR č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „pozemkový zákon“) pozemkový fond (legislatívna skratka pre Slovenský pozemkový fond na základe § 34 ods. 1 vety prvej

pozemkového zákona - pozn. dovolacieho súdu) spravuje poľnohospodárske nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu ustanovené osobitným predpisom a podiely spoločnej nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu ustanovené osobitným predpisom. Pozemkový fond nakladá s pozemkami, ktorých vlastník nie je známy okrem pozemkov, ktoré sú lesnými pozemkami, ako aj s podielmi spoločnej nehnuteľnosti, ktorých vlastník nie je známy. Podrobnosti o podmienkach prenajímania, predaja, zámeny a nadobúdania nehnuteľností pozemkovým fondom upraví nariadenie vlády Slovenskej republiky.

24. Podľa § 34 ods. 14 pozemkového zákona, Pozemkový fond za štát a neznámych vlastníkov koná pred súdom vo veciach nehnuteľností uvedených v osobitnom predpise, podielov spoločnej nehnuteľnosti uvedených v osobitnom predpise a pozemkov, ktorých vlastník nie je známy, a to aj vtedy, ak vlastnícke právo štátu a neznámych vlastníkov je sporné; obdobne postupuje správca vo veciach lesných pozemkov vo vlastníctve štátu a lesných pozemkov, ktorých vlastník nie je známy.

25. Podľa § 16 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom, Fond nakladá podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov s pozemkami

a) vo vlastníctve štátu uvedenými v osobitnom predpise a v § 14 ods. 1 a v § 15 (ďalej len "pozemok vo vlastníctve štátu"),

b) s nezisteným vlastníkom (§ 13),

c) ktorých vlastníctvo nie je evidované podľa predpisov o katastri nehnuteľností v súbore geodetických informácií a v súbore popisných informácií alebo ak sa nepreukáže inak, ak ide o lesné pozemky, obdobne postupuje správca.

26. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom, Fond pri nakladaní s pozemkami uvedenými v § 16 ods. 1 vystupuje vo vlastnom mene, a to aj pred súdmi a orgánmi verejnej správy.

27. Z cit. ustanovení vyplýva, že pri vlastníkoch pozemkov („pozemkov s nezisteným vlastníkom“ a „pozemkov vo vlastníctve štátu“) zákon priznáva na to určenej právnickej osobe (ktorou je práve Slovenský pozemkový fond) oprávnenie na ich zastupovanie v konaniach pred súdmi a inými orgánmi verejnej správy (§ 34 ods. 14 pozemkového zákona). Pokiaľ ide o nakladanie s uvedenými pozemkami, ust. § 17 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. umožňuje Slovenskému pozemkovému fondu pri ňom vystupovať vo vlastnom mene, a to aj pred súdmi a orgánmi verejnej správy. Pod nakladaním s pozemkom resp. so spoluvlastníckym podielom k nemu, možno potom rozumieť i právo domáhať sa zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k takémuto pozemku.

28. Z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobkyňa za strany sporu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k dotknutej nehnuteľnosti označila všetkých jej podielových spoluvlastníkov, tak ako boli títo evidovaní na príslušnom LV č. XXXX pre k. ú. X.. Pokiaľ išlo o „neznámych“ spoluvlastníkov, týchto označila dovtedy dostupnými údajmi, a to ich menom a priezviskom s tým, že jasne uviedla, že ich v konaní zastupuje Slovenský pozemkový fond (žalovaný 11). V priebehu konania bolo zistené, že v žalobe pôvodne označená žalovaná 3/ (p. P. E.) zomrela ešte pred začatím konania, a preto súd prvej inštancie správne, konanie voči nej zastavil. Žalobkyňa podaním z 8. februára 2017 (č. l. 69) navrhla súdu pokračovať v konaní s tým, že nakoľko dedičské konanie po neb. P. E. je zdĺhavé (nedarí sa nájsť jej dedičov - dcéru nachádzajúcu sa na t. č. neznámom mieste), môže súd v konaní pokračovať s jej právnym nástupcom (t. č. rovnako ako „neznámy spoluvlastníkom“), ktorého bude zastupovať Slovenský pozemkový fond, ktorý tak urobil i v inom konaní vedenom na tamomšom súde pod sp. zn. 15C/15/2015. Z potvrdenia notárky JUDr. T. z 28. marca 2017 (č. l. 81) následne vyplynulo, že poručiťka p. P. E. nezanechala žiadnych závetných ani zákonných dedičov, a preto s odkazom na § 462 Občianskeho zákonníka, jej dedičstvo pripadne štátu.

29. Z uvedeného mal dovolací súd za to, že z obsahu podaní žalobkyne (najmä z jej podania z 8. februára 2017) jasne vyplývalo, že táto mala záujem, aby súd v ďalšom konal (pokračoval) i s „novým“, hoci v tom čase neznámy, nadobúdateľom spoluvlastníckeho podielu po p. P. E., s tým, že ho v konaní bude zastupovať Slovenský pozemkový fond. Nemožno preto konštatovať, že by žalobkyňa v tomto smere

nenavrhl do konania vstup právneho nástupcu po pôvodnej podielovej spoluvlastníčke p. P. E.. Tento návrh žalobkyne síce nebol dostatočne kvalifikovaným návrhom (nebol výslovne označený ako „návrh na pristúpenie ďalšieho subjektu“ do konania), avšak po obsahovej stránke (§ 124 CSP) muselo byť i súdu zrejmé, čo ním žalobkyňa mienila (t. j. že navrhla, aby súd v ďalšom, pokiaľ išlo o spoluvlastnícky podiel po neb. P. E., pokračoval so Slovenským pozemkovým fondom ako zástupcom v tom čase neznámeho dediča (zrejme dcéry) po nebohej). Ak si súd nebol obsahom podania žalobkyne istý (či sa malo jednať o návrh na pristúpenie ďalšieho subjektu do konania), mal žalobkyňu vyzvať, aby svoje podanie v tomto smere opravila príp. doplnila. Ak sa neskôr ukázalo, že dedičstvo (pre neexistenciu závetného alebo zákonného dediča) nadobudol štát, mal žalobkyňu vyzvať, aby okruh strán upravila v tom smere, že ňou navrhovaný Slovenský pozemkový fond nemá v konaní vystupovať ako zástupca „neznámeho dediča (zrejme dcéry)“ po neb. P. E., ale ako zástupca dediča, ktorým sa stal štát, rovnako zastúpený Slovenským pozemkovým fondom (§ 34 ods. 14 pozemkového zákona, § 17 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z.).

30. Pokiaľ bol súd (vrátane odvolacieho súdu) názoru, že žalobkyňa (vo svojom podaní z 8. februára 2017) nesprávne za stranu označila Slovenský pozemkový fond konajúci za „dovtedy neznámeho dediča po nebohej P. E.“, hoci mala označiť samotnú Slovenskú republiku zastúpenú Slovenským pozemkovým fondom, a len z tohto dôvodu žalobu zamietol, dovolací súd poukazuje na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12. januára 2017, sp. zn. II. ÚS 675/2016, v zmysle ktorých „ak bol žalobcom v žalobe ako žalovaný označený len orgán oprávnený v mene štátu konať (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky), pričom z iných častí žaloby zjavne vyplýva, že smeruje proti štátu, je povinnosťou konajúceho všeobecného súdu žalobcu vyzvať na odstránenie vady žaloby spočívajúcej v jej nezrozumiteľnosti z dôvodu neurčitosti“.

31. V danej veci bolo zrejmé, že žalobkyňa, po tom, čo bolo zistené, že pôvodne označená žalovaná 3/ zomrela ešte pred začatím konania, navrhla vstup jej právneho nástupcu do konania. Keďže v tom čase (z dôvodu neukončeného dedičského konania) nemala vedomosť, kto sa ním v skutočnosti stane (vedela iba to, že by sa ním pravdepodobne mala stať jej dcéra, nachádzajúca sa t. č. na neznámom mieste) navrhla, aby súd v konaní pokračoval s takýmto „neznámym nadobúdateľom dedičstva“, ktorého bude v konaní zastupovať Slovenský pozemkový fond. Neskôr sa ukázalo, že týmto nadobúdateľom sa stal štát, ktorý dedičstvo po nebohej nadobudol ako odúmrt' (napokon i súd zisťoval kto sa mal stať správcom tohto majetku - č. l. 82b). Za štát v tomto konaní však taktiež mohol vystupovať iba Slovenský pozemkový fond. Podľa názoru dovolacieho súdu mal preto súd vyzvať žalobkyňu, aby v tomto smere opravila svoje označenie žalovaného, ktorý mal vstúpiť do konania ohľadne spoluvlastníckeho podielu po neb. P. E. v zmysle záverov dedičského konania. Ak teda žalobkyňa vo svojom podaní z 8. februára 2017 výslovne neuviedla, že navrhuje do konania vstup ďalšieho subjektu, a to Slovenskej republiky zastúpenej Slovenským pozemkovým fondom resp. tohto právneho nástupcu po neb. P. E. nesprávne označila (ako „neznámeho nadobúdateľa dedičstva“, ktorého bude v konaní zastupovať Slovenský pozemkový fond), hoci z obsahu prednesov a podaní žalobkyne bolo dostatočne zrejmé, že táto svoju žalobu (v zmysle jej podania z 8. februára 2017) smerovala aj proti právnemu nástupcovi neb. P. E. (ktorým sa stal štát), bol by súd povinný žalobkyňu iba vyzvať na odstránenie vady jej žaloby (nie však žalobu zamietnuť).

32. Súd prvej inštancie v tomto smere nepostupoval správne (keď namiesto odstraňovania vád žaloby túto zamietol), pričom i odvolací súd svojím postupom a rozhodnutím, tento prísne formalistický postup okresného súdu odobril. Dovolací súd iba pripomína, že najvyšší súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre už viackrát dospel k právnemu záveru, že „riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania (strany sporu) je náležitou riadneho návrhu, bez ktorého nemožno v konaní pokračovať. Štát je ako účastník konania (strana sporu) označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný orgán, ktorý má v mene štátu konať, s uvedením jeho názvu a sídla. Pokiaľ nie je žalovaný takto riadne označený, súd v zmysle § 43 OSP (v súčasnosti § 129 ods. 1 CSP) žalobcu poučí a vyzve ho na doplnenie alebo opravu žaloby (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/64/2011 z 28. októbra 2011, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/149/2011 z 26. septembra 2012 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/193/2009 z 29. septembra 2009)“. Postup, ktorý v danej veci zvolili sudy nižších inštancií

považuje dovolací súd za prehnane formalistický, ktorý vo svojich dôsledkoch zasiahol i do podstaty základného práva žalobkyne na súdnu ochranu a jej práva na spravodlivé súdne konanie s účinkami denegationis iustitiae.

33. Formalizmus resp. formálna aplikácia práva je aplikácia práva, ktorá vychádza zo znenia právnych noriem, avšak nezohľadňuje či už cieľ právnej úpravy alebo konkrétne okolnosti daného prípadu. Laicky povedané, ide o prílišné lipnutie resp. pridržiavanie sa znenia zákona bez určitého nadhľadu. Orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchýliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 155/2017).

34. Dovolací súd poukazuje i na ďalší nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14. septembra 2011 sp. zn. I. ÚS 361/2010, ktorého záver znie, že: „Právny názor, podľa ktorého nie je vecou súdu, aby žalobcu poučoval o hmotnom práve, resp. o otázkach vecnej legitímácie, nie je možné uplatňovať rigorózne bez prihliadania na špecifiká konkrétneho konania. Pokiaľ v konaní nebol účastník riadne poučený a vyzvaný na odstránenie väd návrhu, je nutné uvedené považovať za vadu konania. Ak táto vada konania nebola v ďalšom priebehu konania pred všeobecným súdom zhojená a táto skutočnosť je dôvodom neúspechu účastníka konania, konanie je potom postihnuté vadou predstavujúcou významný zásah do procesného postavenia tohto účastníka, resp. porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie“.

35. Dovolací súd si je vedomý svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej nie je vecou súdu, aby žalobcu poučoval o hmotnom práve, resp. o otázkach vecnej legitímácie, avšak tento názor nie je možné uplatňovať rigorózne bez prihliadania na špecifiká konkrétneho konania. Podľa názoru dovolacieho súdu v okolnostiach posudzovanej veci bolo nutné zohľadniť špecifiká tohto sporového konania, pri ktorom žalobkyňa (pri označení okruhu strán) mohla vychádzať iba z údajov z evidencie nehnuteľností, ktoré navyše nie sú ani v súčasnej dobe aktualizované. Navyše žalobkyňa sa snažila (podaním z 8. februára 2017) súdu navrhnúť, aby do konania po neb. P. E. vstúpil jej dedič (zastúpený Slovenským pozemkovým fondom), avšak v tom čase nevedela presne označiť, kto sa ním stane, a preto ho označila nie právne perfektným spôsobom, čo zakladalo iba vadu návrhu (navyše ani doposiaľ sa v spise nenachádza právoplatné rozhodnutie notára o tom, že dedičstvo po nebohej skutočne nadobudol štát, v spise sa nachádza iba „predbežné“ potvrdenie notárky o tejto skutočnosti - č. l. 81). Preto, ak v tomto konaní nebola žalobkyňa riadne poučená a vyzvaná na odstránenie väd žaloby, je nutné uvedené považovať za vadu konania. Pokiaľ táto vada konania nebola v ďalšom priebehu konania pred súdmi zhojená a táto skutočnosť bola dôvodom neúspechu žalobkyne, konanie bolo potom postihnuté i vadou predstavujúcou významný zásah do procesného postavenia žalobkyne, resp. porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie.

36. Ako už bolo uvedené, Slovenský pozemkový fond (ďalej i „Fond“) zastupuje v konaní pred súdmi (a pri nakladaní s pozemkami vystupuje pred súdmi a orgánmi verejnej správy vo vlastnom mene) neznámych podielových spoluvlastníkov pozemku ako i štát (viď § 34 ods. 3, 14 pozemkového zákona, § 17 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z.). Pri označení Fondu ako strany sporu, musí byť preto zrejmé, za koho tento Fond v danej veci koná (či iba za neznámych vlastníkov alebo štát, príp. či za oboch, ako i ohľadne akého majetku, nakoľko iba títo sú potom nositeľmi hmotných práv a povinností, a teda vecnej legitímácie v spore). Žalobkyňa vo svojom podaní z 8. februára 2017 navrhla, aby ohľadne spoluvlastníckeho podielu po neb. P. E. vstúpil do konania jej „právny nástupca“, ktorého identitu presne nepoznala, za ktorého bude konať Fond. Jej podanie preto malo iba vady, ktoré bol súd povinný odstraňovať v tom smere, že týmto dovtedy „neznámym právnym nástupcom“ sa stal štát (postačovalo by aj to, ak by žalobkyňa v označení pôvodného žalovaného 11/ doplnila iba údaj i tom, že tento bude v konaní vystupovať nielen ako zástupca neznámych vlastníkov, ale i ako zástupca štátu ohľadne

nadobudnutého spoluvlastníckeho podielu po neb. P. E.). Žalobkyňa teda nebola za danej situácie povinná (hoci tak urobiť taktiež mohla) navrhnúť samostatný vstup Slovenskej republiky zastúpenej Slovenským pozemkovým fondom do konania ako ďalšieho subjektu, keďže zákonnú procesnoprávnú subjektivitu v tomto smere zákon priznával priamo Slovenskému pozemkovému fondu, ktorý už ako strana sporu (ako zástupca „neznámych“ spoluvlastníkov) v konaní označený bol. Postačovalo, aby k takto označenému žalovanému 11/ potom iba doplnila údaj o tom, že tento bude v konaní zastupovať i štát, ako nadobúdateľa spoluvlastníckeho podielu k dotknutej nehnuteľnosti po neb. P. E.. V okolnostiach danej veci tak možno na žalobkyňou nastolenú právnu otázku v dovolaní, odpovedať tak, že ak Slovenský pozemkový fond už raz v konaní vystupoval ako zástupca v žalobe označených neznámych spoluvlastníkov (žalovaný 11/), nebolo už potrebné (hoci sa tak stať mohlo) navrhovať jeho opätovný (samostatný) vstup do konania ako zástupcu štátu (resp. navrhnúť samostatne vstup Slovenskej republiky zastúpenej týmto Fondom do konania), ale postačovalo tento údaj pri žalovanom 11/ iba doplniť. Ako už bolo uvedené, Slovenský pozemkový fond zo zákona disponuje procesnoprávnou subjektivitou v konaní pred súdmi zastupovať „neznámych“ vlastníkov i štát (ako správca poľnohospodárskych nehnuteľností v jeho vlastníctve), ktorí potom sú skutočnými nositeľmi vecnej legitímácie v konaní. Ak teda žalobkyňa vo svojom podaní z 8. februára 2017 (pokiaľ išlo o spoluvlastnícky podiel po neb. P. E.) navrhla v konaní pokračovať (z hľadiska obsahu jej podania navrhla „vstup ďalšieho subjektu do konania“) s „neznámym dedičom“ zastúpeným Slovenským pozemkovým fondom, v konaní, hoci vadne, označila všetkých nositeľov hmotnoprávných povinností (podielových spoluvlastníkov) vo vzťahu k zrušeniu a vyporiadaniu dotknutej nehnuteľnosti. Bolo totiž zrejmé, že žalobkyňa týmto navrhla, aby do konania vstúpil (hoci nesprávne uviedla, aby „súd pokračoval v konaní“) samotný právny nástupca po neb. P. E. (teda nie iný subjekt), aj keď zaň nesprávne považovala dovtedy nezisteného dediča (najskôr jej dcéru), hoci sa neskôr ukázalo, že sa ním stal štát. Ak potom žalobkyňa takto navrhla vstup „neznámeho dediča“ zastúpeného Slovenským pozemkovým fondom, a nie výslovne Slovenskú republiku zastúpenú Slovenským pozemkovým fondom príp. Slovenský pozemkový fond zastupujúci Slovenskú republiku, mal jej návrh iba vady, ktoré bol súd povinný odstraňovať. Nešlo teda o prípad, že by žalobkyňa „nechcela“, aby do konania vstúpil, resp. v konaní ako strana sporu vystupoval aj právny nástupca po neb. P. E. (a teda, že by v tomto smere nechcela ako ďalší subjekt označiť Slovenskú republiku zastúpenú Fondom), ale jej podanie z 8. februára 2017 (vzhľadom na neznalosť výsledkov dedičského konania) malo iba vady, ktoré mal súd odstraňovať. Podstatné totiž bolo, že z obsahu žaloby a ďalších podaní žalobkyne jasne vyplývalo, že žalobu smerovala proti všetkým subjektom, ktorí vystupovali ako podieloví spoluvlastníci dotknutej nehnuteľnosti. Pokiaľ išlo o spoluvlastnícky podiel vo vlastníctve štátu (odúmrť po neb. P. E.), ktorého správu vykonával Slovenský pozemkový fond, postačovalo, ak bol takýto spoluvlastník v žalobe označený ako Slovenský pozemkový fond zastupujúci Slovenskú republiku. Keďže už Slovenský pozemkový fond (ako zástupca „neznámych“ spoluvlastníkov) v konaní vystupoval (ako žalovaný 11/), postačovalo, aby súd (s ohľadom na obsah podania z 8. februára 2017 a predbežné závery dedičského konania) žalobkyňu vyzval, aby pri takto označenom žalovanom doplnila iba údaj o tom, že bude v konaní vystupovať i ako zástupca Slovenskej republiky ohľadne spoluvlastníckeho podielu po pôvodne označenej žalovanej 3/. Súd taktiež mohol žalobkyňu vyzvať i k tomu, aby svoje podanie opravila v tom smere, že tento subjekt označí ako samostatný subjekt konania (t. j. že v konaní bude popri už vystupujúcom Slovenskom pozemkovom fonde zastupujúcom „neznámych“ spoluvlastníkov samostatne vystupovať i Slovenský pozemkový fond zastupujúci Slovenskú republiku). Avšak zamietnutie žaloby iba s ohľadom na skutočnosť, že žalobkyňa právne perfektným podaním samostatne nenavrhla vstup Slovenskej republiky zastúpenej Fondom do konania (hoci bolo zrejmé, že navrhovala „pokračovať“ v konaní s dedičom spoluvlastníckeho podielu po neb. P. E., ktorého mal zastupovať Slovenský pozemkový fond i s poukazom na podobný postup súdu v inom konaní), a tým neoznačila okruh všetkých sporových strán (tzv. nútené procesné spoločenstvo), v dôsledku čoho podľa súdu v konaní nevystupovali všetci pasívne vecne legitimovaní účastníci (podieloví spoluvlastníci), považoval dovolací súd za prílišný formalizmus v aplikácii práva, nezohľadňujúci konkrétne okolnosti daného prípadu.

37. Ak súdy (napriek vyššie uvedenému stavu) mali za to, že žalobkyňa v konaní za strany sporu neoznačila všetkých podielových spoluvlastníkov dotknutej nehnuteľnosti (hoci tak urobila nie právne perfektným spôsobom, resp. tak urobila s vadami, ktoré mal súd odstraňovať), napriek tomu, že títo

mali mať postavenie tzv. nútených spoločníkov a z tohto dôvodu bez ďalšieho žalobu pre nedostatok vecnej legitímácie zamietli, ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci v otázke vymedzenia okruhu sporových strán a tým aj v otázke vecnej legitímácie, pričom ich rozhodnutia možno taktiež považovať za príliš formalistické. Slovenský pozemkový fond (ktorý už stranou sporu bol) bol vybavený procesnoprávnou subjektivitou vystupovať v konaní za neznámych spoluvlastníkov i za štát, a preto nebolo nutné striktne trvať na jeho ďalšom vstupe do konania (ako „nového subjektu“, či už v podobe jeho označenia ako Slovenský pozemkový fond zastupujúci štát alebo štát zastúpený Slovenským pozemkovým fondom), ale postačovalo pri takto označenom subjekte (žalovanom 11/) doplniť iba údaj o tom, že v konaní bude ďalej vystupovať nielen za neznámych vlastníkov, ale i za štát, ako nadobúdateľa spoluvlastníckeho podielu po neb. P. E..

38. So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd uzatvára, že žalobkyňa v dovolaní, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, opodstatnene uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 432 ods. 1 CSP argumentujúc, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

39. Dovolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 2 CSP) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

40. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok